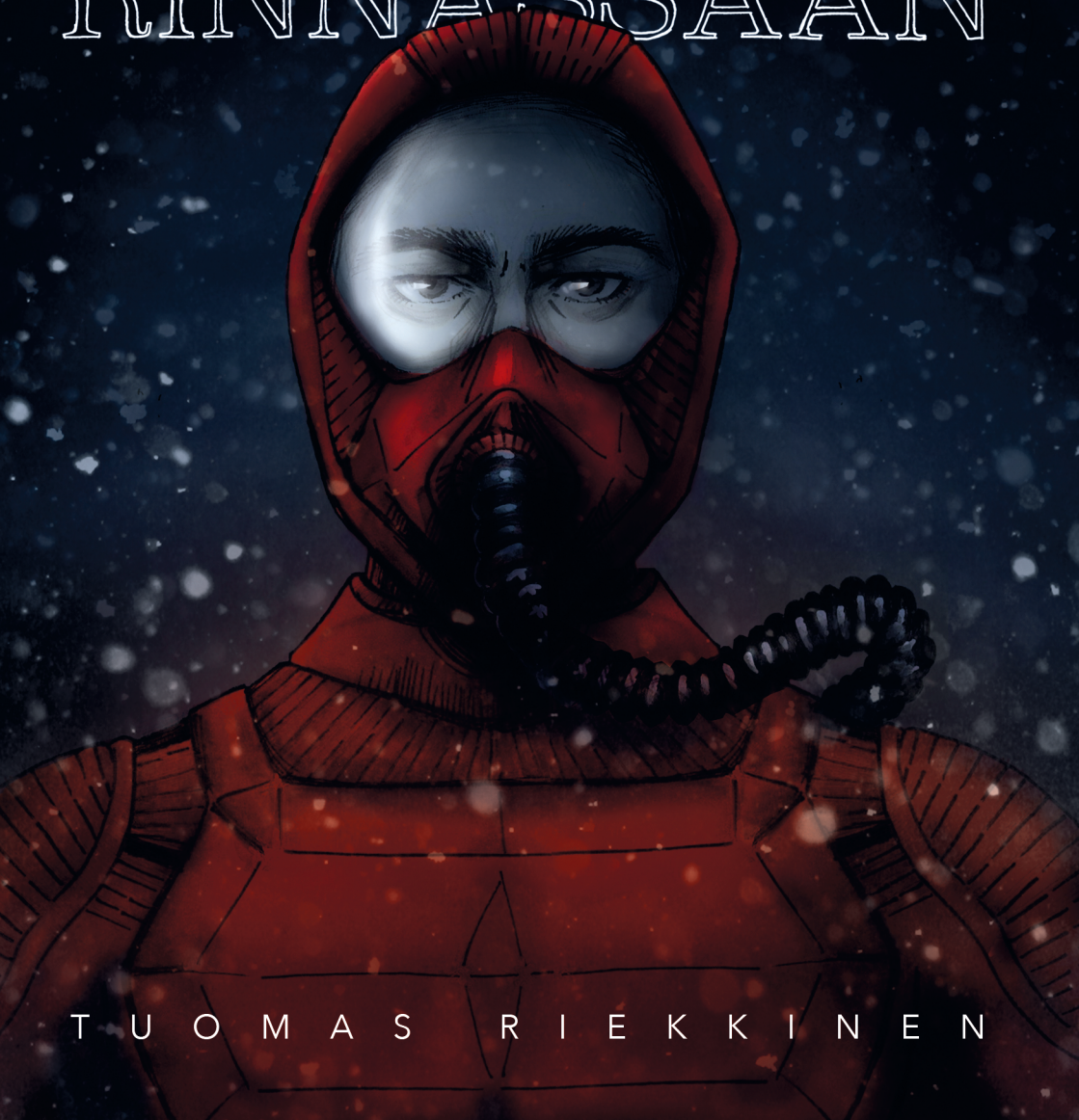

IHMISEN SYDÄN RINNASSAAN

T U O M A S   R I E K K I N E N

IHMISEN
SYDÄN
RINNASSAAN

IHMISEN
SYDÄN
RINNASSAAN

TUOMAS RIEKKINEN

© 2023 Tuomas Riekkinen.

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-951-56-8357-1

PROLOGI

2329

Metalliset kierreportaat kolahtelivat kolkosti ja kylmästi maihinnousukenkien iskeytyessä rutiläaskelmille. Nahkahansikkaan verhoilema käsi piti kevyesti kiinni ruosteisesta kaiteesta suoraselkäisen ja pitkän miehen noustessa portaikkoa Koskikadun varressa sijaitsevan kerrostalorakennuksen katolle. Miehen astuessa tasaiselle huopakatolle, hänen auktoriteettinsa tavoitti katolla vahdissa olevan kakikon, joka tähysti Koskikadulta vanhalle rautatiesillalle kohti täyssissä taistelu- ja suojaruustuksissa. Molemmat tehtäväänsä keskittyneistä sotilaista säpsähtivät huomattessaan katolle kivunneen miehen, jonka pitkän treussitakin helmat liehuivat tuulen vireessä kilpaa hänen valkoisten pitkien hiustensa kanssa.

”Tilanne hallinnassa, sir!” Toinen miehistä, Akimof, tokaisi saapujalle ja tervehti seisten hyvässä ryhdissä ja vieden kätensä otsansa vierustaan.

”Kyllä kyllä!” Huudahti hänen toverinsa tarmokkaasti ja kompuroi katolla kulkeviin ilmastointilaitteisiin kiirehtiessään jaloilleen. Molemmat odottivat puoliksi peloissaan esimiehensä vastausta, tietäen kokemuksesta, että tiedossa voisi olla mitä tahansa lyhyestä rakentavasta palautteesta aina luotiin silmien välissä. Sekunnit tuntuivat minuuteilta ja miehet nieleskelivät äänekkäästi odotellessaan reaktiota.

Kuitenkin onnekseen he saivat vastaukseksi ilmeettömän mutta hyväksyvän hymähdysten, jonka jälkeen vähäsanainen tulija kaivoi takkinsa taskusta sytyttimen ja paksun sikarin ja asetti sen huultensa väliin. Hän teki toisella kädellään tuulensuojaa sytyttimelleen ja juuri ennen kuin raapaisi liekkiä sikariinsa, hän katsahti miehiin,

jotka seisoivat edelleen jännityksessä kuin luokan edessä esitelmää pitävät ujut koululaiset. ”Teinä katselisin tehtävänne perään. Älkää minusta välittäkö.”

”Kyllä! Välittömästi!” Akimof kääntyi kannoillaan ja jatkoi helpotuneena maiseman tarkkailua. Hänen kollegansa teki samoin, tosin sotkeutuen jaloistaan taas katolla kulkeviin putkiin ja pudoten toiselle polvelleen.

Kolmikko päivysti katolla täydessä hiljaisuudessa ja liikkumatta. Ainut liike syntyi silloin tällöin kädestä, joka otti sikarin hetkellisesti pois huulilta, vain laittaakseen sen pian takaisin paikoilleen. Huulten välistä vapautunut paksu ja aromikas savu liukeni ilmaan nopeasti tuulen pyyhkäistessä katon ylitse. Mistään ei kuulunut ääntäkään. Tuuli ei kuiskinut mitään ja kaupungin kadut olivat hiljaiset, kuin kuolleet. Koskikadun varressa oleva rakennus jäi puoliksi korkeiden valonheittimien luoman valoloisteen alueelle ja loput olivat Pimeään peitossa. Akimof oli parinsa kera toispolviseisonnassa aivan Valon rajalla ja tähysti kiikareilla Pimeään, tarkkailen pientä aluetta, jolla heidän tehtävänsä kohde sijaitsi. Hän laski kiikarit silmiltään ja päästi turhautuneena pitkän tuhahduksen.

”Ei mitään?” Kuului kysymys hänen viereltään.

”Ei mitään.” Akimof piti katseensa kohteessa ilman kiikareita.

Paksu savu pöllähti miesten päiden välistä. ”Mitä käytätte syötinä?” Miesten taakse kyykistynyt pitkätukka kysyi, pyöritellen sikaria suunsa laidasta laitaan, katsellen niin ikään Pimeään miesten seuraamaan kohteeseen. Kaupungin keskustan vierellä kulkevan joen mukaisesti kulki tie ja sen tien varressa oli palaneiden mustien puiden rivistö, jossa yhden hiiltyneen rangan vierellä seiso i rautainen kalterihäkki ja häkissä liikkumaton ihminen.

”Haimme sairastuvalta opiskelijan.” Akimof kertoi esimiehelleen pitäen katseensa Pimeässä. ”Hän oli saattohoidossa. Ollut jo toista

viikkoa. Ei saanut sanaa suustaan, eikä pyristeltyä vastaan, mutta jollain ihmeen kaupalla oli vielä hengissä. Hän oli viidentoista vuoden takaisesta erästä, jossa oli muutenkin epäonnistuneita yksilöitä. Sairaanhoidajat loivat meihin pahoja katseita, mutta määräykset ovat määräyksiä. Ei tarvinnut sentään käsirysyyn ryhtyä, vaikka läheltä liippasi.”

”Miten virititte ansan?”

”Poika on häkin perällä kiinni ja etuluukku on auki. Jotta hän pysyisi hengissä pidempään, annoimme hänelle suojavaatetuksen, mutta teimme viiltoja hänen pukunsa käsivarsiin. Jo pienenkin ihoalueen, puhumattakaan käristyvistä ihosta, pitäisi tuottaa hajua ja ehtiä olioiden nenään pitkän matkan päähän. Toivon mukaan hän pysyy hengissä ansan laukeamiseen asti. Kuolleet eivät tunnut kiinnostavan olioita niin kuin elävä ravinto. Jos ja kun poika saa häkkiin seuraa, luukku sulkeutuu ja lukittuu.” Akimof selosti.

”Mihin sellaista oliota meinataan käyttää?” Epäröivä kollega kysyi rohkeasti esimieheltään.

”Johtaja haluaa tutkia niiden anatomiaa. Löytää heikkouksia niiden fysiologiasta. Kaiken kaikkiaan haluaisimme tietää niistä enemmän, joten elävä yksilö olisi enemmän kuin erinomainen saalis.” Sikarin savu nousi kasvojen ylitse puheen aikana.

Akimof uskalsi kysyä, ”Olisiko mahdollista käyttää oliota aseena?”

”Melko rohkea ajatus.” Mies otti sikarin sormiensa väliin ja pyyhkäisi valkeita hiuksiaan kasvoiltaan. ”En usko sen olevan mahdollisuus, mutta ensin pitäisi selvittää voiko niitä raakalaisia kontrolloida millään keinolla. Emme tiedä niiden ymmärryksestä tai tajunnasta toistaiseksi mitään.”

”Tajunnasta puheenollen” Akimof vaihtoi aihetta ja puhui ajattelemtaan melkein kohtalokkaasti pelottavan esimiehensä päälle.

”Kuljettaessamme syöttiä pois osastolta, näimme, kuinka sitä säiliöön jumittunutta vietiin myös muualle. Hänet oli nostettu paareille ja kuljetettiin umpi unessa ulos sairaalan tiloista. Kun kysyimme asiasta parien luona käyneeltä lääkäriltä ja hoitajilta, he kertoivat että hänet viedään toipumaan ja heräämään Talvihotelliin, jos hän siis on herätäkseen.”

”Mielenkiintoista. Johtaja lienee tuosta tietoinen, mutta voin vielä varmistaa asian. Kiitoksia tiedosta.” Mies painoi sikarinsa sammuksiin keskelle kämmentään ilmekään värähtämättä, työnsi sen taskuunsa ja nousi jaloilleen. Raskaat ja rauhalliset askeleet kävivät kohti katon reunaa, josta hän hetki sitten saapui ansaa vahtivien miesten luo. ”Tuokaa saalis takaisin häkin kera ja elävänä, muistakaa se.” Sotilaiden esimies jyrähti ja kaivoi takkinsa alta viikatun mustan lakanan, jonka hän heitti sotamiesten vierelle. ”Peittäkää häkki tuon kankaan kanssa kun tuotte kohteen pois Pimeästä. Sen olemassaolo ei ole kaikkien silmille. Ja pitääkää tieto Talvihotelliin viedystä itsellänne.” Hän sanoi olkansa yli ennekuin lähti laskeutumaan katolta Koskikadulle. Äänensävy muuttui loppua kohden vakavammaksi ja tiukemmaksi. Sellaiseksi, että sitä uhmatessaan saattoi olettaa pääsevänsä hengestään lähiaikoina. Määräyksissä ei ollut joustovaraa, eikä niitä sopinut kyseenalaistaa. Vaikka miehen puhetapa ei ollut aina tyly tai komenteleva, se oli tehokas ja varma, eikä jättänyt alaisille mitään sanottavaa asioihin liittyviin seikkoihin.

”Kyllä sir!” Kuului napakka lausahdus molempien sotilaiden suusta samanaikaisesti.

Miehet katsahtivat olkansa yli varmistuakseen, että pitkää takkia ja valkeita hiuksia ei enää ollut näköpiirissä. Sen jälkeen he katsahtivat toisiinsa ja huokaisivat. Esimiehensä kadottua muualle, katolla hetki sitten vallinnut kiristynyt tunnelma helpottui.

”Miksi hän on niin pelottava?” Sotilas kysyi Akimofilta.

”Hän ei ole inhimillinen, siksi. Hän on syntynyt ilman tunteita ja sen huomaa. Joku voisi pitää häntä täydellisenä johtajana meille sotilaille, mutta uskon hänen vielä koituvan meidän kohtaloksemme, tavalla tai toisella.” Akimof tuhahti.

Juuri ennen kuin sotilaat saivat katseensa takaisin etäiseen viritämäänsä ansaan, he kuulivat metallisen kolauksen Pimeästä ja sitä seurasi nuoren miehen väsynyt tuskainen huuto ja kirkuminen. Ansa oli lauennut.

VIIMEINEN PÄIVÄ 2099

Syksy oli tullut. Kaikki mikä vielä kesällä oli vihreää alkoi hiljalleen luopumaan eläväisistä väreistään ja muuttumaan vähemmän raikkaaksi, vähemmän elinvoimaiseksi. Tuuli alkoi kampaamaan lehtiä puista iskien ilmaa oksien läpi hiljaa, samalla irrottaen lehtiä. Vaikka tuuli olikin kääntynyt viileämmäksi, oli ilmassa kuitenkin yhä kesältä jäänyttä lämpöä. Kun uusia sävyjä esittelevä luonto alkoi valuttamaan elämäänsä pois, tuntui kuin kaupunki olisi vasta alkanut heräämään kesän rauhasta ja hiljaisuudesta. Kaupunki vilisi niin uusia opiskelijoita, kuin myös heitä jotka keväällä jättivät opinnot taakseen vain palatakseen niiden pariin taas syksyllä.

Kahvilan ovi laskeutuu hitaasti kiinni ja lokahtaa metallisella kylmyydellä, mutta kuitenkin pehmeästi, sulkeutuessaan täysin. Takashi kantaa terassille käsissään kahta posliinikupillista höyryävää kahvia Rovakadulla sijaitsevan, Lapin parhaaksi panimoksi julistettun, paahtimon tiloista. Nina odottaa häntä pöydässä, jonka hän varasi jo etukäteen ulkoterassilta, minkä vierellä kulkee Rovaniemen ehkä vilkkain ja eläväisin katu. Heidän työnjakonsa tahtoi mennä aina niin, Takashi hakisi syötävät ja juotavat, Nina varaisi paikan, johon olisi tyytyväinen ja josta saisi silmäillä ohi kulkevien ihmisten vilinää samalla miettien, mihin kukakin on menossa, mistä tulossa ja mikä heidät toi siihen pisteeseen elämässään ja mihin heidän elämänsä on suuntaamassa. Takashi viisasteli hänelle joskus asiasta, toivoen että Nina olisi edes puoliksi kiinnostunut heidän yhteisestä elämästään ja tulevaisuudestaan, kuin hän oli ohi valuvista ihmisistä. Takashi istui valittuun pöytään hymyillen ja asetti kupit aurinگون säteiden tavoittamaan pöytään, jonka hänen tyttöystävänsä oli

valinnut harvojen vapaina olevien pöytien joukosta. He molemmat nuuhkaisivat kahvejaan ennen kuin ottivat ensimmäiset hörpyt kuumasta mustasta kullasta. Ennen kuin Nina ehti tuudittautua hypnoottiseen ihmisvirran silmäilyyn ja Takashi ennättää alkaa analysoidaan päivän kahvin eri makusävyjä ja aromeja, kahvilan omistajat astelevat ulos ovesta ja tervehtivät asiakkaita terassilla kulkiessaan asiakkaidensa ohitse. Hieman alta kolmekymppiset Tibet ja Andi perustivat muutama vuosi sitten paahtimon ja sen yhteyteen kahvilan, joka nousi paikallisten keskuudessa jymymenestykseksi. He saavat harvoin kulkea työpaikallaan ilman että heitä nykäistään hihasta ja kysellään niitä näitä. Jo pelkkä kaupungilla liikkuminen on mahdollista ilman, että edes sataa metriä pystyy kulkemaan tervehtimättä jotakuta, jonka kasvot ovat tutut vain kahvilan tiskin toiselta puolen. Nyt he kuitenkin tyytyvät nyökkäilemään ja hymyilemään tutuille asiakkaille sen suuremmitta tervehdyksittä ja puheitta, kävellessään Andin autolle ja lähtiessään ruokatauolle. Heille oli ehtinyt kehittyä palkkaamiinsa henkilöihin luottamus, jonka turvin he uskalsivat huoletta jättää yrityksensä työntekijöidensä käsiin siksi aikaa, kun kävivät yhteisellä lounastauollaan. Rovakadun varteen parkkeerattu auto jyrähtää käyntiin Tibetin vielä asettuessa pelkkään paikalle ja sulkiessaan oven perässään.

”Eikös me mennä sinne?” Andi kysyi kuin muodon vuoksi, tietäen jo Tibetin vastauksen.

”Eiköhän me mennä sinne.” Oli vastaus ja auto lähti etenemään keskustan korkeiden kerrostalojen välissä. Andi ajoi Rovakatua pohjoiseen ohittaen kahvilan terassin, edeten katua pohjoiseen korkeiden yritysrakennusten välissä, kunnes kääntyi kohti Jätkänkynttiläsiltaa ja Ounasvaaraa johtavalle tielle. Matkat tuttuun lounaspaikkaan olivat tulleet jo tutuiksi ja ajomatkojen puheenaiheet olivat käyneet vähiin aikojen saatossa. Työasioista ystävykset eivät juuri

koskaan puhuneet, sillä heidän intohimonsa ja mielenkiintonsa kahvilaa kohtaan olivat kovin eri tasoilla, vaikka yritys olikin heidän yhteinen. Tibetille kahvila oli kaiken keskipiste ja hän suhtautui omistamaansa osaan yrityksestä, niin kuin koira suhtautuu omistajaansa. Se oli hänelle kaikki kaikessa ja hän oli valmis tekemään kaikkensa yrityksen kehittämisen ja uusiutumisen eteen. Andi puolestaan suhtautui kahvilaan tietynlaisella välinpitämättömyydellä, kuin kissa, joka on tyytyväinen omistajansa olemassaoloon, mutta ei pidä tätä juurikaan niin suuressa arvossa kuin mitä se todella on. Taattu ja turvattu tulonlähde oli Andin mielestä kuitenkin kiva omistaa, etenkin kun yhtiökumppanina oli paras ystävä, eikä itse työkään ollut hassumpaa.

Tibet tuijotti ohi viliseviä maisemia, lähinnä rakennuksia. Hän kulki miltei päivittäin Andin kanssa samaa reittiä lounaalle ja yritti joka kerta matkaa tehdessään muistaa ohi kiitävien rakennusten kyljissä olevien yritysten nimiä. Joskus silmään saattoi osua aivan uusien yritysten nimiä, jotka olivat vasta ilmestyneet uusina, tai sitten Tibet ei ollut vain laittanut niitä edelliskerralla merkille. Välillä hän huomasi niskansa kipeytyvän hänen katseensa kiivettyä monikymmenkerroksisten rakennusten kylkeä ylös logojen ja valaistujen nimikylttien perässä. Yrityksiä oli ympäri maailmaa, muutamia Suomesta, mutta suurin osa aasiasta, lähinnä Japanista ja Kiinasta. Uusien yritysten lisääntyessä, myös rakennukset tuntuivat suurenevan ja kasvavan korkeutta. Suurimpana ja näkyvimpänä yrityksenä kuokoisti kuitenkin näyttävällä ja suurimmalla kyltillä varustettu *lan-kaikkiset*, joka oli Andin isän monikansallinen yritys, joka oli maailman kuulu innovaatioistaan ja maailmaa mullistavista keksinnöistään. Andi ei antanut asialle ehkä sen ansaitsemaa arvoa, vaan keskittyi omiin asioihinsa, kuten hänen ja Tibetin yritykseen, puhumatakaan hänen rakkaasta autostaan. Kyltin ilmaantuessa näkyviin

rakennusten lomasta Andi vaikutti aina Tšibetin mielestä painavan enemmän kaasua kiihdyttäessään Jätäkänkynttiläsillalle ja tuon yli, nousten Ounasvaaran rinnettä edemmäs ja ylöspäin. Kaupungin viereisen vaaran rinteet säästyivät kuitenkin infrastruktuurin kouralta ja rinteiden rakennukset ja asutukset olivat yhtä vaatimattomia kuin sata vuotta sitten. Kaikesta kaupunkiin kohdistuneesta muuttoliikkeestä huolimatta ihmiset ymmärsivät vaalia Rovaniemen, maailman parhaaksi tituleerattua, ilmanlaatua, jättämällä kaupungin keskustan ulkopuoliset alueet miltei täysin entiselleen, keskittäen kasvunsa ja rakentamisensa kaupungin keskusta ja rakentamalla ylöspäin, luoden korkeita tornitaloja. Maailman suurimmat bioteknologian edelläkävijät löytyivät rikkaan kulttuurin ja luonnon suojelun yhteistyötahojen seurauksena Rovaniemeltä, josta oli tullut uusi kehto tulevaisuuden rakentamiselle Suomessa, tavoitteenaan maailman valloitus ja pelastus innovaatioillaan.

Kaiken muutoksen keskellä oli kuitenkin aina jotakin joka ei ottanut muuttuakseen. Rovaniemen keskustan vieressä kohoavan Ounasvaaran kyljessä oli edelleen sama lähikauppa ja sen yhteyteen jo sata vuotta sitten perustettu Ravintola Ounasvalkea. Kaupan ja ravintolan yhdistelmärakennus on kokenut muutoksia vuosien varrella, pientä pintaremonttia, omistajan vaihdoksia ja pieniä onnettomuuksia, kuten vuoden kaksituhattaviisikymmentäviisi tulipalo, joka rajoittui paikallisten onneksi vain ravintolan keittiöön ja vahingot jäivät vähäisiksi. Monen paikallisen suosima ravintola oli myös Andin ja Tšibetin suosiossa.

He tulivat jo kantapaikaksi muodostuneen ravintolan pihaan Andin mustalla helmiäisvärillä maalatun vuoden kaksituhattakaksi Honda Civic Type R:n kanssa. Auto ei ollut varsinaisesti erikoinen, mutta se käänsi katseita tullessaan paikalle. Syy ei ollut auton pitämä meteli, ei sen kulahtanut maalipinta, eikä edes kuskin

puoleinen etuovi, jonka Andi oli joutunut vaihtamaan autoonsa toisesta autosta oltuaan auton kanssa onnettomuudessa viime syksynä. Suurin syy auton silmiinpistävyydessä oli se, että viimeisin polttomoottorilla varustettu katuauto valmistettiin viisikymmentä vuotta sitten. Andi kuitenkin uskoo vakaasti että ihmiset paheksuvat auton ulkonäköä, eikä niinkään sen pakoputkesta nousevaa mustaa savua. Hän kertoi aina vuoden takaisesta auto- onnettomuudestaan hyvin suurellessti ja muisti aina korostaa omaa syyttömyyttään tilanteeseen. Hän oli toiminut juoppokuskinä parille silloiselle opiskelijakaverilleen, kun oli liikennevaloristeyksessä Jätkänkynntiläsillan päässä saanut kännissä ajaneen nuoren naisen Nissänin autonsa kylkeen. Tilanteessa ei käynyt henkilövahinkoja, mutta Andi oli aina tarinaa kertoessaan hyvin katkera siitä että oven vauriot eivät enää olleet korjattavissa vaan vaativat kokonaan uuden oven.

”Joskus oksettaa katsoa tätä autoa.” Andi valitti Tibetille heidän noustessa ylös autosta Ounasvalkean parkkipaikalla. ”Mokoma muija pilasi klassikon. Tämä kone olisi täysi helmi ilman tuota oven rumilusta.” Mainittakoot että varaosaksi löytynyt ovi oli punainen ja erottui ikävällä tavalla auton muusta värityksestä.

”No mutta pääasia että on toimiva ovi kuitenkin, eikä niin?” Tibet yritti löytää hopeareunusta tilanteesta kuunnellessaan Andin kohta vuoden ajan viikoittain toistunutta kolariin liittyvää valitusta. Oven istumattomuudesta hän oli saanut kuulla vasta kuukauden verran.

”On toimiva. On on. Mutta katso nyt sitä! Punainen, taivas varjele! Koko auto vaatisi uudelleen maalauksen, mutta ei tuota helmiäisväriä enää mistään saa, ne poistuivat markkinoilta jo ennen meidän syntymäämme. Ainut vaihtoehto olisi maalata se tuon oven sävyisellä punaisella, alkuperäisellä värillä siis, mutta tiedätkös mikä tuon värin koodi on? Se on Milano Red. Sama mitä Ferrari käytti 40-luvulle asti, ennen kuin lopettivat autovalmistuksen ja rupesivat

Kaksi vuosisataa Viimeisen päivän
jälkeen Tibet ja Andi heräävät tuhou-
tuneen Lapin raunioista, jossa selviytyneet
elävät Rovaniemelle perustetussa
pienessä yhteiskunnassa.

Dystopinen seikkailu on tahrittu
julmien hallitsijoiden ja teknologisten
ihmeiden vuodattamalla verellä.
Valo pitää ihmiset elossa, mutta
toivo pysyy hengissä Pimeässäkin.

9 789515 683571